

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: T. K.**, zastoupena JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2004, č. j. 5 Az 172/2003 - 46,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátovi JUDr. Pavlu Bugárovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 172/2003 - 46 ze dne 10. 9. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 11875/VL - 10 - K02 - 2001 ze dne 14. 7. 2003, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti, k výzvě soudu doplněné, namítá, že byla nucena opustit zemi svého původu pro své veřejně zastávané politické názory a že o tom předložila

důkazy již v řízení před žalovaným. Městský soud v Praze dle stěžovatelky nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro udělení azylu a je dle stěžovatelky dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka rovněž namítá vady řízení před žalovaným, neboť jeho rozhodnutí nemělo oporu ve spisech; i zde stěžovatelka poukazuje na jí předložené důkazy o jejím pronásledování pro politické postoje v zemi jejího původu. Tu stěžovatelka dovozuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, kromě toho žádá přiznání odkladného účinku jí podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že stěžovatelka v průběhu správního řízení nepoukazovala na své pronásledování z politických důvodů, a tedy že Nejvyšší správní soud by k těmto nyní stěžovatelkou uváděným skutečnostem neměl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka již od počátku řízení o udělení azylu poukazovala na ekonomické potíže v zemi svého původu, na nemožnost získat zaměstnání, a to zejména z důvodů národnostních. Pokud stěžovatelka žádala o práci, nebylo jí vyhověno, neboť jí řekli, že je Ruska, popřípadě tvrdili, že místo již volné není, popř. že o ní nemají zájem z důvodu stěžovatelčina věku. Stěžovatelka údajně využila možnosti, která se jí naskytl, a odcestovala do České republiky za prací. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka poukazovala na jakékoli potíže spojené s politickými názory stěžovatelky. Stěžovatelka naopak výslovně žalovanému uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, neuvedla ani žádné jiné své aktivity politického charakteru a politické otázky ve správním řízení vůbec nezmiňovala. Z obsahu soudního spisu pak zejména vyplývá, že stěžovatelka v žalobě namítala, že již ve správním řízení poukazovala na náboženské a národnostní důvody svého pronásledování, uváděla, že v zemi jejího původu nezůstal žádný chrám pravoslavné církve, že tam panují nedůstojné podmínky pro rusky mluvící obyvatele, a že tedy podmínku pronásledování nezbytnou pro udělení azylu splňuje. Městský soud žalobu zamítl, k otázce politických důvodů stěžovatelčina pronásledování se přitom vyslovil tak, že je stěžovatelka ve správním řízení netvrdila.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná. Tvzení, podle něhož stěžovatelka již ve správním řízení prokázala pronásledování z politických důvodů, na němž je kasační stížnost založena, Nejvyšší správní soud neposoudil jako uplatnění nových skutečností podle § 109 odst. 4 s. ř. s., jak namítal žalovaný, neboť smysl stěžovatelčiny námitky nespočívá v tom, že by stěžovatelka nyní nově tvrdila, že „je politicky pronásledována“, ale v tom, že tvrdí, že „již ve správním řízení předložila důkazy, z nichž vyplývá, že je pronásledována“. Stěžovatelka tedy míří na nesprávné vyhodnocení důkazů, které si žalovaný ve správním řízení opatřil (dokonce které mu stěžovatelka sama předložila), přitom tvrdí, že z těchto důvodů mělo být rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze zrušeno, avšak nestalo se tak. Jde tedy ve skutečnosti podle obsahu kasační stížnosti o námitku jedinou směřující do nezohlednění stěžovatelčiných tvrzení a jim svědčících stěžovatelkou předložených důkazů žalovaným a následně i Městským soudem v Praze.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a na základě řádně a přípustně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud nyní stěžovatelka tvrdí, že byla nucena opustit zemi svého původu pro své veřejně zastávané politické názory a že o tom předložila důkazy již v řízení před žalovaným, pak tomuto tvrzení obsah správního spisu nesvědčí. Stěžovatelka totiž k dotazu žalovaného v rámci pohovoru o stěžovatelčině žádosti výslovně uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany. Kromě toho nepoukazovala na jakákoli příkoří, která by jakkoli, byť i nepřímo, souvisela s aktivitami stěžovatelky politického charakteru. Stěžovatelka netvrdila, že by byla politicky jakkoli činná, že by byla politickým sympatizantem, politické otázky ve správním řízení vůbec nezmiňovala. Pokud ani v žalobě nenamítala, že by byla pronásledována z důvodů politických, a svá tvrzení skutkově vyčerpala na námitkách, podle nichž ve správním řízení poukazovala na náboženské a národnostní důvody svého pronásledování, pak ohledně svého politického pronásledování nejen nenavrhl provedení žádných důkazů, ale takové pronásledování ani netvrdila. Za tohoto stavu nebylo důvodu, aby se žalovaný otázkou možného politického pronásledování zabýval. Podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Žalovaný přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků. Dokazování žalovaný správně zaměřil toliko na stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, mezi ně ovšem pronásledování z politických důvodů řadit nelze, neboť v tomto směru stěžovatelka na žádnou skutečnost nepoukazovala. Tvrdí-li tedy nyní stěžovatelka, že byla nucena opustit zemi svého původu pro své veřejně zastávané politické názory a že o tom předložila důkazy již v řízení před žalovaným, a spočívá-li kasační stížnost výlučně na těchto tvrzeních, pak kasační stížnost není důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 5 Az 172/2003 - 74 ze dne 24. 1. 2005 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 7 věty první za středníkem s. ř. s. advokátovi JUDr. Pavlu Bugárovi odměnu ve výši 2 150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). K vyplacení odměny byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu